

Adevărul s-ar veșteji și ar muri pentru totdeauna. Adevărul și Iubirea sunt vasele sfinte de nesfârșit ale harului, milei și păcii lui Dumnezeu. Sufletul care le are, se umple îndată de harul dumnezeiesc. Fiindcă doar datorită Iubirii și Adevărului ce sunt înăuntrul omului, acestea trei sunt unite armonios. Iar darul acesta vine de la Preasfânta Treime. Dragostea crede totul, iartă totul, dar se bucură numai de Adevăr.



PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 29 noiembrie**
18:00 – Vecernia și Litia
19:00 – Cateheză
- **Sâmbătă: 30 noiembrie**
08:30 – Sfânta Liturghie
→ *Sfântul Apostol Andrei*
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 1 decembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Porunca cea mare din Lege*
→ *Sfântul Proroc Naum*
→ *Sfântul Cuvios Filaret cel Milostiv*



Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro



BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Cred că mântuirea lumii se face prin Biserica Ortodoxă.
Biserica Ortodoxă e întotdeauna așa cum a fost Iisus Hristos, răstignit.
Și noi suntem răstigniți, nu răstignitori.”
(Pr. Sofronie Saharov)

♦ Nr. 49 / 24 noiembrie 2013 ♦



**PĂRINTELE
IOSIF VATOPEDINUL**
**DE CE ESTE NECESARĂ
SPOVEDANIA**

Spovedania este primul element al pocăinței. În parabola fiului risipitor vedem marea ei însemnătate când citim: „Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău” (Luca 15,18). Prin cuvântul „sculându-mă” arată îndreptarea căderii, întreruperea hotărârii celei vinovate și a săvârșirii greșelii păcătoase. Prin mărturisirea „am greșit (am păcătuit)”, caută mai înainte de toate iertarea. Elementul următor al pocăinței active este smerenia, care respinge iraționalul în care imaginația înșelată se mișcă în chip egoist. „Nu mai sunt vrednic

să mă numesc fiul tău". Ruperea voluntară a filiației este mărturia necesară a conștiinței greșelii și întoarcerea făptuitoare a persoanei în locul ei firesc.

Diferite pasaje din Scriptură se referă la necesitatea spovedaniei, ca mărturie practică a pocăinței, Prin spovedanie, omul își descoperă lipsa de credință trădarea și negarea îndatoririlor sale, din care a provenit căderea și nimicirea. Își vedește vinovăția și astfel nimicește mijloacele și cauzele zdrobirii sale și încheie (întregește) întoarcerea în șanurile Tatălui care s-a întrerupt prin păcat și prin călcarea legii.

Orice încălcare a legii și neascultare pricinuieste în om o dublă vinovăție. Și în trup, împreună cu simțurile, și în suflet și minte, de unde pornește trădarea. Prin spovedanie omul vindecă ambele forme de vinovăție, de vreme ce cel ce se spovedește descrie cu smerenie lepădarea și trădarea ca fiind ale sale. Nici spovedania nu se face fără pocăință, nici pocăința fără spovedanie. Amândouă sunt mijloace absolute și nedespărțite ale mântuirii.

Principală cauză a rătăcirii omului este judecata greșită a minții. Pocăința înseamnă întoarcerea minții la corecta judecată și folosire a înțeleșurilor, astfel încât să dispară iraționalul. Lucrarea

aceasta a echilibrării omului e rod al iubirii de oameni a lui Dumnezeu și a devenit cel mai mare dar al Său făcut firii noastre, de vreme ce am căzut din prima noastră stare, cea după chipul lui Dumnezeu. Nu trebuie să neglijăm pocăința, de vreme ce, potrivit cuvântului Scripturii: „Cine este curat de înținăciune, chiar dacă viața lui pe pământ ar fi de o singură zi?” (Iov 14, 4-5).

Cine poate să descrie întinderea iubirii de oameni și a atotbunătății lui Dumnezeu față de om, din moment ce îl primește dacă se întoarce cu pocăință, oricât de mare ar fi trădarea și fărădelegea lui. Cine va descrie nenorocirea și întunecarea omului înșelat, atunci când calcă în picioare și respinge acest dar, care îl recheamă pe apostat și pe trădător, în șanurile iubirii părintești și îl eliberează de veșnica și groaznică osândă?

Cu adevărat, dacă iubirea de oameni a lui Dumnezeu nu ne-ar fi îngăduit pocăința, nu ne-ar putea oferi nimic, nici chiar însăși iconomia Mântuitorului nostru, de vreme ce transformabilitatea și pervertirea din viața noastră păcătoasă și atotvinovată o pot nimici. Nici un descendent din rădăcina adamică să nu neglijeze să pună în lucrare în viața sa marele dar al pocăinței, ca

să nu plângă zadarnic în veșnicia viitoare. Plânsul și lacrimile sunt uneltele principale și aducătoare de câștig ale pocăinței autentice, iar cei ce se pocăiesc în chip drept să nu se despartă de ele.

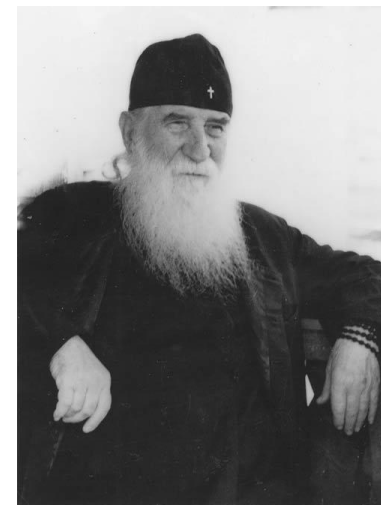
Sursa: Gheronda Iosif Vatopedinul, Dialoguri la Athos, traducere din limba greacă și note de Nicușor Deciu, Editura Doxologia, Iași, 2012

ARHIMANDRITUL TIHON (ȘEVKUNOV)

PĂRINTE, CUM SĂ FACEM SĂ NE ÎNDREPTĂM VIAȚA NOASTRĂ DUHOVNICEASCĂ?

Cea mai mare bucurie în viața duhovnicească este să descoperi mereu ceva nou. Poartă în minte bucuria cu care te-ai trezit duminică dimineată ca să te duci la Liturghie; nesațul cu care ai citit din Sfinții Părinți, descoperind tot timpul ceva nou. Dacă Evanghelia nu ne mai arată nimic nou, asta nu înseamnă decât că noi suntem cei care ne-am închis și nu mai lăsăm să ne fie arătat nimic nou. Purtați în minte cuvintele lui Hristos, adresate Bisericii din Efes: „*Adu-ți aminte dragostea ta cea dintâi*” (Apoc. 2:4-5).

Sursa: www.familiaortodoxa.ro
“Familia ortodoxă”, nr. 55/august 2013.



PĂRINTELE JUSTIN POPOVICI

IUBIREA ȘI ADEVĂRUL

Iubirea și Adevărul sunt deoființă; cresc una prin cealaltă, se întrepătrund în infiniturile nesfârșite. Iubirea trăiește prin Adevăr, iar Adevărul trăiește prin Iubire. Dacă Iubirea are un limbaj, acesta e Adevărul; și iarăși, dacă Adevărul are o limbă, aceasta-i Iubirea. Cel ce are Adevărul are Iubirea. Adevărul nu poate trăi într-un suflet în care nu este sălășluită Iubirea, fiindcă Iubirea este viața Adevărului, suflarea Adevărului și inima Adevărului. Iubirea e cea care vedește ce-i din Adevăr în om: acolo unde nu e Adevărul, nu e Iubirea. Fără Adevăr, Iubirea și-ar pierde vederea, s-ar afunda în întuneric și ar ajunge oarbă; fără Iubire,